

Jiří Weigl: Pojar v Číně. Lepení střepů

- CZ24 News | 4. listopadu 2023

ČESKO: V médiích se objevila překvapivá zpráva, že poradce premiéra pro národní bezpečnost, svým reálným vlivem faktický ministr zahraničí, Tomáš Pojar navštívil Peking, kde jednal dokonce s prvním mužem čínské diplomacie, členem politbyra komunistické strany a bývalým ministrem zahraničí Wang I. Pojar prý podle čínské agentury Xinhua čínského představitele ujistil, že „Česko chce k vývoji vztahů s Čínou přistupovat pragmaticky, přičemž je ochotné zesílit spolupráci a vzájemnou výměnu a položit základy pro dlouhodobý vývoj bilaterálních vztahů“. Poradce Fialovy vlády také svého čínského partnera ujistil, že se nic nemění na uznávání politiky jedné Číny, uvádí agentura.

To je pěkné. Po dvou letech oficiálně vyhlášeného nepřátelství Číně českými vládními politiky, po jejich provokativních cestách a telefonátech na Tchaj-wan a permanentní protičínské kampani v mainstreamových provládních médiích se najednou klíčový tvůrce české zahraniční politiky této vlády objeví v Pekingu a na velmi vysoké úrovni tam „chce pokládat základy pro dlouhodobý vývoj bilaterálních vztahů“, které tato vláda doposud systematicky rozbíjela, a zdůrazňovat naši oddanost politice jedné Číny.

Tento příklad výstižně charakterizuje faktickou absenci odpovědné zahraniční politiky Fialovy vlády a vládnoucí pětikoalice. Její jednotliví představitelé (Vystrčil, Pekarová, Černochová a další) si dělají, co chtějí, bez ohledu na nějakou jednotnou linii seriózně provozované zahraniční politiky. Výroky a činy vyvolávají mezinárodní skandály a krize ve vztazích s jinými zeměmi a svými aktivitami naši zemi poškozují, zesměšňují a znevěrohodňují v mezinárodních vztazích.

Obranu a prosazování českých národních zájmů politici této vlády dávno nahradili patolízalstvím vůči spřáteleným velmocem a na odiv stavěnými gesty, o nichž předpokládají, že by se cizí vrchnosti mohla líbit. Okamžitě ujíždějí do epicenter momentálních politických krizí v okolí, tam se okázale fotí a pronášejí silné výroky, které nemají žádný efekt, kromě toho, že naši zemi vytvářejí problémy a nepřátele. Nejhorší je, že tento přehnaný aktivismus po českých politicích ze strany spojenců ani nikdo nechce a také nám za to nikdo nic nedá. Příkladů z minulosti je bezpočet.

Škody, které tato prvoplánová, na vnější efekt kalkulovaná politika působí, jsou ovšem bezprostřední a hmatatelné. Česko-čínská relace toho je zřetelným příkladem. Bohorovnost, s jakou vládní politici hovořili otevřeně o našem nepřátelství vůči Číně a bourali tak základy vztahů s ekonomickým gigantem a druhou světovou velmocí, brala dech. Lehkost, s jakou obětovali donedávna největší trh pilíře české ekonomiky Škody Auto, rozum nebere. Dvaceti třímilionový Tchaj-wan nikdy nemůže být alternativou půldruhamiliardového čínského kolosu, jak se nám snažili donedávna z nejvyšších míst namlouvat.

Stejně hysterická, přehnaná a skutečné české zájmy nerespektující je dnešní česká politika vůči ukrajinské válce a krizi na Blízkém východě. Řídíme se hysterickými emocemi a pod jejich vlivem sázíme na vojenskou eskalaci konfliktů, jejichž pokračování naši zemi vážně poškozují a ohrožuje. V důsledku nich ztrácíme trhy, odbytiště našich výrobků a zdroje surovin. Přitom dobře víme, že vojenská řešení jak na Ukrajině, tak na Blízkém východě neexistují a nemohou přinést stabilitu a mír. Přesto si česká zahraniční politika libuje v neodpovědném válečnickém extrémismu, spoléhajíc na to, že skutečné řešení bude na někom jiném. Falešné siláctví, projevované v těchto zahraničněpolitických otázkách, zastírá neschopnost a neochotu této vlády prosazovat české zájmy v daleko pro nás podstatnější evropské politice. Tam je premiér Fiala schopen se ozvat pouze, pokud jde o vztah EU k Izraeli nebo Rusku. Když by mělo jít o hájení českých zájmů vůči šílené evropské

zelené politice, tehdy mlčí jako ryba.

Nakonec, po všech těchto smutných peripetiích, nezbyde, než slézt z výšin dolů, začít brát v úvahu zájmy a potřeby skomírající ekonomiky a začít lepit střepy vztahů, které politický diletantismus a neodpovědnost zničily a poškodily. Cesta Tomáše Pojara do Pekingu je příkladem takového pozdě přicházejícího realismu. Nakolik má šanci poškozené vztahy skutečně napravit, je otázka.

AUTOR: Jiří Weigl

[ZDROJ](#)